

 Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΕΝ ΤΩ ΛΟΥΤΡΩ

ΑΓΑΠΙ βγαίνει μέσ' από τὰ κύματα
 Κι' ἀφ' τὰ ξανθὰ μαλλιά της στάζει ἡ θάλασσα·
 ἢ Νηρηίδες 'ς τὸν ἀπρὸ τυλίζονται
 Τοῦ Ἴονιου πέλαγου.

Καί' ἡ τὸ σεμνὸ τὸ θαυμασμὸ, 'ς τὰ βλέμματα
 Ποῦ τῆς ψυχῆς τοὺς πόθους φανερόνουνε,
 Δειλὰ τῆς παρθενιάς τὸν πέπλο ἀνοίγουνε
 ἢ Χάρες ὀλοκύκνινες.

Μέσ' ἀπ' αὐτὸ μιὰ μέρα ἐβγήκε ἀπρόπλαστη
 Τὸ γέλιο, τὴ χαρὰ 'ς τὴ γῆ σκορπίζοντας,
 Κ' εὐθὺς 'ς τὸν οὐρανὸ τὸ μάτι ἐξάνοιξε
 Νὰ βγῆ ἔν ἀστέρει ὀλόγλυκο.

Τρέξετε κύκνοι, περιστέρια τρέξετε
 'Σ τὴν Ἀφροδίτῃ ποῦ ἀφ' τὸ κῦμα ἐπρόβαλε,
 Τ' ὀλόγλυσσὸ τῆς ἄρμα ἔδω νὰ φέρετε
 Ψηλὰ πετάξετε

Ἐνα σεντόνι διάφανο, κατάλευκο
 'Σ τὸ χέρι της κρατεῖ· τριγύρω, ἀράρατες
 Σὲ κάθε μάτι βέβηλο, προβαίνουνε
 ἢ ἄγνές ἢ Χάριτες.

Κι' ὅπου τὸ γέλιο ἀπὸ τὸ μάτι ἐσβύστηκε
 Κι' ὅπου τὰ στήθη ἀναζητοῦν τὸν Ὀλυμπο,
 Ἐκεῖ ὀδηγήσατε τὴ Θεά, τὰ δῶρά της
 Πλατεῖα νὰ ρίξη ὀλόγυρα.

(Οκτώβριος 1898)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ